

ת"ד 2795/01/15 - אביהוא לוי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 2795/01/15 מדינת ישראל נ' לוי
תיק חיצוני: 534812/2014

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופט שלמה בנג'ן
ה המבקש	אביהוא לוי
נגד	מדינת ישראל
המשיבה	

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניtin בהעדר המבקש ביום 14.5.15, ובמסגרתו נגזרו עליו 3 חודשים פסילה בפועל, 3 חודשים פסילה על תנאי במשך 3 שנים, וקנס בסך 1,800 ₪.

בבקשתו טוען המבקש כי במועדים הרלוונטיים למשפט, הוא התגורר בכתובת המפוררת בכתב האישום, אך ביום 26.11.16, נגע בתאונת עבודה, אושפז בבית חולים "יוספטל", שם הועבר לבית חולים "سورוקה" למשך יממה אחת, ולאחר מכן הועבר לאשפוז בבית חולים "נהריה" למשך כחודש ימים.

לדבריו מאז האירוע התאוני, לא שב לבתו באילת, ולא עבד במשך שנה. لكن, לא ידוע על המשפט, ולא התייצב אליו.

עוד טוען המבקש, כי אם יבוטל פסק הדין, תהיה ענישתו שונה באופן מהותי, שכן האירוע הוא קל מאוד, כך כלשונו.

המדינה מתנגדת לבקשתו, מפנה לזמןונו של המבקש למשפט, ולענין התוצאה העונשית, טוענת כי הענישה במתחם העונש ההולם, ולא נגרם למבקר כל עיוות דין.

לאחר שיעינתי בתיק בית המשפט, ובטענות הצדדים, נחה דעתך כי דין הבקשה להידוחות.

אשר לשאלת מי התייצבות המבקש למשפט, המבקש תולה את מי התייצבותו לדין בפיצעה שחוווה במסגרת עבודתו. צוין, כי הנאשם לא צירף ولو מסמך אחד המאמת את הנטען על ידו.

יתרה מזאת, זהה העיקר, המבוקש טוען כי ביום 26.11.16 הוא נפגע בתאונת עבודה, ועקב תאונה זו אושפז בבתי חולים, ונעדר ממוקם מגוריו באילת. דא עקא, כי ההזמנה למשפט לא נדרשה על ידי המבוקש ביום 15.2.15, כעולה מעין באישור המשירה. כלומר, המבוקש זומן למשפט, זמן רב מאד, טרם פציעתו.

זאת ועוד, גזר הדין הומצא לכטבת המבוקש באילת בחודש Mai 2015 ועובדת היא כי המבוקש יודיע על קיומו למרות שנשלח לכטבת באילת למרות הכתובות החדשה שהוא מצין בבקשתו. עובדה זו מחזקת את המסקנה כי המבוקש ידע על ההזמנה למשפט או למצער התעלם מקיומה.

ויצא אפוא כי המבוקש ידע /או צריך היה לדעת על המשפט, למללה משנה וחצי טרם מועד פציעתו, ואין לפיצעה כל קשר לאי התיאצבותו למשפט.

אשר לשאלת סיכון ההגנה במשפט, המבוקש טוען באופן לאקוני כי "**באם יבוטל גזר דין ענישתו תהיה שונה במהות שכן האירוע הוא קל עד מאד!**" (סעיף 7 לבקשתו). הנה כי כן, גם לפי גישת המבוקש עצמו, ביטולו של פסק הדין מתבקש לא בשל העדר אחראיות לתאונת, כי אם בשל מרכיב הפסילה שהינו חמור, לגישת המבוקש. שכן, לסבירתו, לו היה מתנהל המשפט, **הענישה** הייתה מקלה יותר.

יצוין, כי לפי עובדות כתוב האישום, המבוקש נהג את רכבו בחוסר זהירות, בכך שנסע לאחר מכן לצאת מתחנת דלק, מבלי לוודא שהדרך פנואה, ופגע עם החלק האחורי של רכבו, בחלק קדמי של רכב אחר, אשר הוא בתורו, נדחף מעוצמת הפגיעה, ופגע בהולכת רגל. יצוין, כי כתוצאה מהתאונת, נחבלה נהגת הרכב הנפגע, ונזקקה לטיפול רפואי.

החוק קבע חובת זהירות מוגברת על הנושא לאחריו, לרבות העזרות במקוון, נוכח הסיכון הרוב הנשקף מנסיעה צו לעוברי הדרך ולרכבים אחרים (ראו: **תקנה 45 לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961**). מאחר ומדובר בעבירות מסווג אחראיות קפידה, על המבוקש הנintel להראות, כי עשה כל שביכולתו כדי למנוע את העבירה והוא לא עמד בכך (ראו: סעיף 22 (ב) לחוק העונשין התשל"ז 1977).

נמצא, כי המבוקש, שעליו נטל הראייה, לא התיחס בבקשתו לראיות, ולא הראה כיצד עומדת לו הגנה, בנסיבות התרחשותה של התאונת, וזאת חרף העובדה שדבר פס"ד ידוע לו, ועמד לרשותו זמן רב, לבחון את התקיק ולהיוועץ עם עוז'ד.

לכן, בהעדר תשתיית ראייתית /או טיעון מפורט המסבירஇיזו הגנה עומדת למבוקש, לא ניתן לקבוע כי למבוקש עומדת הגנה כלשהי ומילא, הוא לא הוכיח כי נגרם לו עיוות דין.

אשר לעונש שהוטל על המבוקש, שעליו הוא מבסס את בקשתו, בטענה שהעונש חמור, אצין כי למרות שהתאונת אינה קללה "עד מאד" כתענת המבוקש. שכן, נגרם נזק לרכיבים המעורבים, נהגת הרכב הנפגע נחבלה ונזקקה לטיפול רפואי.

למרות זאת, הוטלה על המבוקש פסילה על הצד הנmor ביותר, חרף תוכנותיה של התאונה.

מכאן, שהעונש שהוטל על המבוקש, מצוי בתחום העונש ההולם, והינו סביר ביותר, ועל כן גם מטעם זה, אין חשש לעוות דין.

הבקשה נדחתת.

ניתנה היום, ה' תשרי תשע"ח, 25 ספטמבר 2017, בהעדך
הצדדים.